

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **N. T. H.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupená Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem Hladík & Tauber, advokátní kancelář, v.o.s., se sídlem nám. 28 října 1898/9, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2015, č. j. MV-122333-3/SO-2015,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo též „ministerstvo vnitra“), ze dne 14. 5. 2015, č. j. OAM-4369-10/TP-2015, ve znění opravného rozhodnutí

ze dne 22. 6. 2015, č. j. OAM-4369-15/TP-2015. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně dle ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť se žalobkyně měla dopustit obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu na území, a to jejím účelově prohlášeným souhlasem, kterým bylo určeno otcovství nezletilého dítěte žalobkyně.

II. Obsah žaloby

Žalobkyně považovala napadené rozhodnutí z věcného hlediska za vadné, a to především s ohledem na skutečnost, že žalovaná setrvala na skutkových zjištěních správního orgánu I. stupně, která však dle žalobkyně nemají oporu ve spisu a nesplňují podmínky ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Jak žalovaná, tak ministerstvo vnitra jako správní orgán I. stupně, vycházely z obsahu odůvodnění rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2014, č. j. 8 T 37/2014 - 71, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání trestného činu napomáhání k neoprávněnému pobytu. Dle žalobkyně je však uvedený rozsudek pro správní orgány závazný pouze co do obsahu svého výroku, přičemž bylo povinností správních orgánů zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V nyní posuzované věci ovšem nebylo dle žalobkyně prokázáno, že by účelové určení otcovství bylo žalobkyní učiněno výlučně za účelem podání žádosti, resp. získání povolení k trvalému pobytu.

Žalobkyně připustila, že z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2014, č. j. 8 T 37/2014 - 71, je dostatečně zřejmé, že učinila nepravdivé prohlášení o otcovství svého dítěte. Dle jejího názoru se však nabízejí různé důvody, proč tak učinila, a rozhodně nelze konstatovat, že by to bylo jen proto, aby získala trvalý pobyt na území České republiky. Tento závěr pak neplyne ani ze spisové dokumentace, a pokud k němu žalovaná dospěla, nelze zjistit, jakým způsobem. Proto měla žalobkyně napadené rozhodnutí též za nepřezkoumatelné. S ohledem na vše shora uvedené proto žalobkyně navrhovala, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a žalované uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě shrnula předchozí průběh správního řízení a s ohledem na skutečnost, že žalobkyně setrvala na své argumentaci, kterou uvedla již v odvolacím řízení, odkázala v dalším na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaná byla přesvědčena, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně dle ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a že tento závěr byl žalovanou v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněn. Závěrem proto navrhla, aby krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Ústní jednání

Žalovaná se z účasti na ústním jednání soudu omluvila.

Zástupce žalobkyně při jednání setrval na svých dosavadních tvrzeních. Zároveň zdůraznil, že zákon o pobytu cizinců upravuje několik pobytových institutů, a to od toho nejjednoduššího, kterým je vízum k pobytu nad 90 dnů, dlouhodobý pobyt, přechodný pobyt a trvalý pobyt. Nelze přitom rozporovat, že došlo k podvodnému jednání, o čemž zde existuje rozsudek v trestní věci. Jen ovšem bylo dle žalobkyně potřeba, aby v rámci rozsudku bylo řečeno, že toto konkrétní jednání (tzn. nepravdivé prohlášení) bylo učiněno právě za účelem získání trvalého pobytu. Ačkoli na to bylo žalobkyní opakovaně upozorňováno, správní orgán na toto v rámci správního řízení neslyšel. Zástupce žalobkyně v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 Azs 157/2016, z něhož citoval konkrétní pasáže stran prokazování úmyslu jednání za konkrétním účelem. Zástupce žalobkyně připomněl, že prvostupňové rozhodnutí nejprve mylně uvádělo povolení k přechodnému pobytu, což bylo následně změněno na trvalý pobyt. V daném případě přitom není možno ze správního spisu ani z řízení dovodit, proč úmyslem žalobkyně mělo být zrovna získání trvalého pobytu. Žalobkyně se proto domnívala, že podaná žaloba je důvodná, a setrvala na svém návrhu, aby žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) osobou k tomu oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Dle ustanovení § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobkyně vyslovila s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

V projednávané věci je předmětem řízení posouzení zákonnosti rozhodnutí ve věci zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu, a to z důvodu obcházení zákona o pobytu cizinců pro účelově učiněné souhlasné prohlášení otcovství k nezletilému dítěti žalobkyně.

Podle ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo (*pozn.: rozuměj ministerstvo vnitra*) žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

Podmínky, za nichž lze závěr o souhlasném prohlášení učiněném účelově učinit, nejsou přitom právními předpisy závazně definovány. K posouzení účelovosti souhlasného prohlášení o otcovství slouží celá řada kritérií. Obecné principy a kritéria pro posouzení

účelovosti určení otcovství souhlasným prohlášením nastínil Nejvyšší správní soud např. již v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, dostupném na www.nssoud.cz, která rozdělil na „pozitivní faktory“, které poukazují na to, že obcházení zákona o pobytu cizinců je nepravděpodobné, a na „negativní faktory“, které poukazují na to, že existuje možný úmysl obejít zákon o pobytu cizinců za účelem získat pobytové oprávnění. Mezi pozitivní faktory patří zejména následující skutečnosti: (1) cizinec činící souhlasné prohlášení o určení otcovství by bez problémů získal právo pobytu sám nebo již legálně v České republice pobýval předtím; (2) před prohlášením o určení otcovství byl cizinec s matkou dítěte v dlouhodobém vztahu; (3) cizinec sdílel s matkou dítěte společnou domácnost po dlouhou dobu; případně také (4) cizinec s matkou dítěte přijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností jako je například hypotéka na bydlení. Mezi negativní faktory patří zejména následující zkušenosti: (1) cizinec se s matkou dítěte před souhlasným prohlášením nikdy nesetkal nebo se s ní setkal, ale prokazatelně při tomto setkání nemohlo dojít k pohlavnímu styku; (2) cizinec se s matkou dítěte neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání, o okolnostech jejich společného sexuálního života, nebo o důležité osobní informace, které se jich týkají, (3) důkaz o peněžní částce nebo daru, které byly předány, aby došlo k souhlasnému prohlášení o určení otcovství (s výjimkou peněz nebo darů, které byly předány jako obyčej v kulturách, kde je finanční odměna či dar matce za to, že porodí dítě, běžnou praxí), (4) v minulosti cizince či matky dítěte existuje důkaz o předchozích účelových prohlášeních o určení otcovství nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu, (5) k rozvoji rodinného života mezi cizincem a dítětem, k jehož otcovství se souhlasným prohlášením přihlásil, došlo pouze tehdy, kdy cizinci hrozilo zrušení povolení k pobytu či vyhoštění, (6) cizinec se s dítětem, k jehož otcovství se souhlasným prohlášením přihlásil, a jeho matkou přestal stýkat krátce potom, co získal právo pobytu; případně též (7) cizinec prokazatelně není biologickým otcem dítěte.

V této souvislosti přitom ze správního spisu a odůvodnění obou vydaných správních rozhodnutí vyplynuly následující pro věc rozhodné skutečnosti.

Žalobkyně nejprve pobývala na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem „podnikání - OSVČ“ s platností od 21. 6. 2004 do 21. 6. 2005. Následně měla vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání - OSVČ“ s platností od 22. 6. 2005 do 21. 6. 2006. Poté byla platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně několikrát prodloužena, a to konkrétně do 21. 6. 2008, do 21. 6. 2010, a následně do 31. 6. 2012. Dne 30. 1. 2012 žalobkyně podala žádost o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž řízení o této žádosti bylo správním orgánem zastaveno dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu z důvodu zpětvzetí žádosti. Dne 7. 6. 2012 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání - OSVČ“, kdy řízení o této žádosti bylo správním orgánem zastaveno dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalobkyně nedoložila zákonem požadované náležitosti žádosti v určené lhůtě. Dne 20. 12. 2012 pak správní orgán vydal žalobkyni výjezdní příkaz, jímž stanovil dobu 30 dní, aby opustila území České republiky, tj. do 18. 1. 2013.

Dne 17. 1. 2013 podala žalobkyně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky dle ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně se v době

podání žádosti ve smyslu ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců pokládala za rodinného příslušníka pana P. M. s tím, že ji k tomuto občanovi České republiky váže vztah obdobný vztahu rodinnému, a žije s ním ve společné domácnosti. Ministerstvo vnitra si za účelem zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, předvolalo žalobkyni k výsledku a tvrzeného druhu žalobkyně k podání svědecké výpovědi (viz protokol ze dne 25. 3. 2013, č. j. OAM-765-11/PP-2013, a protokol ze dne 25. 3. 2013, č. j. OAM-765-12/PP-2013). Dne 17. 7. 2013 byl poté správnímu orgánu I. stupně předložen rodný list vystavený dne 3. 6. 2013 Úřadem městské části Brno-střed, Odborem matriky, který potvrdil narození syna žalobkyně jménem P. N. dne X v Brně - Bohunicích, přičemž do rodného listu byl jako otec zapsán pan P. M., tedy tvrzený druh žalobkyně. Správní orgán I. stupně následně získal poznatek o vydání trestního příkazu Městského soudu v Brně ze dne 2. 12. 2013, č. j. 10 T 176/2013 - 70, jímž byl pan P. M., tvrzený druh žalobkyně, shledán vinným, že dne 17. 4. 2013 v Brně, na Úřadě městské části Brno-střed, Odboru matriky, po předchozí domluvě s žalobkyní, kdy tato mu přislíbila za jeho jednání odměnu ve výši 30 000 Kč, učinil prohlášení o tom, že je otcem tehdy ještě nenarozeného dítěte žalobkyně, ačkoliv si byl vědom, že se uvedené prohlášení nezakládá na pravdě, čímž napomohl tomu, že dítě, P. N., po svém narození nabylo občanství České republiky a žalobkyně získala oprávnění k požádání o trvalý pobyt na území České republiky za účelem sloučení s občanem Evropské unie. Tedy v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch pomáhal jinému k neoprávněnému pobytu na území České republiky, a tím spáchal přečin podle ustanovení § 341 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), a byl za to odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 30 měsíců.

Dne 30. 6. 2014 správní orgán I. stupně obdržel protokol o výsledku podezřelého (tvrzeného druhu žalobkyně P. M.), sepsaný Policií České republiky, Krajským ředitelstvím Jihomoravského kraje, odborem cizinecké policie, dne 18. 10. 2013, č. j. KRPB-186051-26/TČ-2013-060021, z něhož jednoznačně vyplynulo, že P. M. s žalobkyní nikdy nebydlel ve společné domácnosti, nikdy s ní neměl pohlavní styk a prohlášení o určení otcovství k jejímu dítěti učinil kvůli příslibu částky 30 000 Kč. S ohledem na vše výše uvedené proto správní orgán I. stupně žádost žalobkyně rozhodnutím ze dne 31. 7. 2014, č. j. OAM-765-40/PP-2013, zamítl dle ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, kdy jejím účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství. Podané odvolání žalovaná rozhodnutím ze dne 21. 1. 2015, č. j. MV-149885-3/SO/sen-2014, zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Dne 19. 3. 2015 pak žalobkyně podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, kterou zdůvodnila ustanovením § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Součástí spisového materiálu je rovněž výpis z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 19. 3. 2015, dle kterého žalobkyně byla odsouzena rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2014, č. j. 8 T 37/2014 - 71, za úmyslný trestný čin dle ustanovení § 341 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v délce trvání 3 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Žalobkyně byla tímto rozsudkem uznána vinnou, že dne 17. 4. 2013 po předchozí domluvě s P. M. na Úřadě městské části Brno-střed, Odboru matriky, učinila nepravdivé souhlasné prohlášení rodičů ohledně otcovství státního

příslušníka České republiky k jejímu dosud nenarozenému dítěti, a to v úmyslu zajistit sobě i svému dítěti pobyt na území České republiky, v důsledku čehož vzniklo dnem narození nezletilému jménem P. N. neoprávněně české státní občanství, které ho zcela vymanilo z podřízení zákonu o pobytu cizinců, a tímto sama neoprávněně získala možnost žádat o pobyt na území i pro sebe jako pro matku nezletilého občana České republiky podle ustanovení § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Správní orgán I. stupně si dále dne 1. 4. 2015 připojil též spisový materiál týkající se předchozího správního řízení vedeného s žalobkyní ve věci žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Dospěl přitom k závěru, že účelově určené otcovství tvrzeného druhá žalobkyně, P. M., zajistilo dítěti státní občanství České republiky a žalobkyni otevřelo možnost, aby mohla být současně posuzována jako rodinný příslušník nezletilého občana České republiky. Měl tedy za to, že jednání žalobkyně mělo za cíl získat povolení k pobytu na území České republiky, přičemž na základě informací zjištěných již v dřívějším řízení o povolení k přechodnému pobytu a také na základě dalších výše uvedených skutečností podřadil zjištěný skutkový stav věci pod důvod zamítnutí žádosti dle ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila odvoláním, které žalovaná rozhodnutím ze dne 15. 12. 2015, č. j. MV-122333-3/SO-2015, jako nedůvodné zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná konstatovala, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci v souladu s ustanovením § 3 správního řádu a ze zjištěných skutečností vyvodil správný závěr, když žádost žalobkyně zamítl podle ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně nechala do rodného listu svého dítěte účelově zapsat občana České republiky. Toto jednání pak mělo žalobkyni sloužit k následnému získání pobytového oprávnění.

V podané žalobě žalobkyně namítala, že skutkový stav nebyl - v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu - zjištěn dostatečně. Dle žalobkyně správní orgány vycházely toliko z odůvodnění rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2014, č. j. 8 T 37/2014 - 71, aniž by samy zjišťovaly a prokázaly, že účelové určení otcovství žalobkyně učinila právě s úmyslem a za účelem podání žádosti, resp. získání povolení k trvalému pobytu. Navíc se toto jednání žalobkyně uskutečnilo dne 17. 4. 2013, kdežto žádost o povolení k trvalému pobytu byla podána až dne 19. 3. 2015, tedy téměř po dvou letech.

Předně je v této souvislosti nutno konstatovat, že rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2014, č. j. 8 T 37/2014 - 71, ve spojení s usnesením odvolacího Krajského soudu v Brně ze dne 2. 10. 2014, č. j. 9 To 311/2014 - 92, nebyl jediným podkladem, z něhož správní orgány v dané věci vycházely. Správní orgán I. stupně hodnotil rovněž pobytovou historii žalobkyně, doloženou výpisem z evidence cizinců, a dále si ke spisové dokumentaci připojil spis vedený v předchozí věci žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu, v němž měl k dispozici další podklady, z nichž při posouzení nyní podané žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu vycházel, konkrétně trestní příkaz Městského soudu v Brně ze dne 2. 12. 2013, č. j. 10 T 176/2013 - 70, protokol o výsledku podezřelého (P. M.) ze dne 18. 10. 2013, č. j. KRPB-186051-26/TČ-2013-060021, protokol o výsledku žalobkyně ze dne 25. 3. 2013, č. j. OAM-765-11/PP-2013, protokol o svědecké výpovědi P. M. ze dne 25. 3.

2013, č. j. OAM-765-12/PP-2013, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 31. 7. 2014, č. j. OAM-765-40/PP-2013, a rozhodnutí žalované ze dne 21. 1. 2015, č. j. MV-149885-3/SO/sen-2014.

Krajský soud se přitom v návaznosti na shora citované závěry judikatury Nejvyššího správního soudu ztotožňuje s provedeným hodnocením správních orgánů, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu na území, kdy jejím účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství P. M. k dítěti žalobkyně. Správní orgány k tomuto závěru dospěly již na základě zjištěného skutkového stavu v předchozím správním řízení vedeném s žalobkyní o povolení k přechodnému pobytu. Správní orgán I. stupně tak vycházel ze skutečností jemu známých z vlastní úřední činnosti, které bylo možno ve smyslu ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu považovat za podklady pro vydání rozhodnutí také v tomto řízení. K tomu shodně srovnej již rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2009, č. j. 9 Ca 23/2007 - 36, publikovaný pod č. 2645/2012 Sb. NSS a dostupný na www.nssoud.cz: „*Za skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho vlastní úřední činnosti, které mohou být podkladem pro rozhodnutí správního orgánu (§ 50 odst. 1 správního řádu z roku 2004), lze v řízení o žádosti cizince o povolení k trvalému pobytu považovat zjištění o účelovosti manželství cizince učiněná správním orgánem v průběhu řízení o dříve podaných (a obsahově zcela totožných) žádostech téhož cizince, která jsou zachycená v pravomocných rozhodnutích správního orgánu o těchto předchozích žádostech.*“ V souzené věci přitom byla takovými skutečnostmi zjištění správního orgánu o účelovosti otcovství určeného souhlasným prohlášením vyplývajícím z předchozích rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, v návaznosti na rozhodnutí vydaná v trestních věcech žalobkyně a P. M., z nichž správní orgán při řízení o nově podané žádosti právem vycházel jako z podkladů pro rozhodnutí. Ani žalovaná tedy nepochybila, pokud z těchto konkrétních skutkových zjištění ohledně účelovosti určení otcovství vyplývajících z dříve vydaných rozhodnutí v žalobou napadeném rozhodnutí vycházela a na tato v odůvodnění tohoto rozhodnutí poukázala.

Z trestního příkazu Městského soudu v Brně ze dne 2. 12. 2013, č. j. 10 T 176/2013 - 70, a protokolu o výsledku podezřelého (P. M.) ze dne 18. 10. 2013, č. j. KRPB-186051-26/TČ-2013-060021, vyplynulo, že žalobkyně požádala pana P. M., zda by neučinil prohlášení o určení otcovství k jejímu nenarozenému dítěti, a to z důvodu, aby získala pobyt na území České republiky a její dítě získalo české státní občanství, a za tuto službu mu nabídl 30 000 Kč. Pan P. M. dále sdělil, že prohlášení o určení otcovství učinil účelově, jelikož za to měl dostat slíbenou částku 30 000 Kč. Z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2014, č. j. 8 T 37/2014 - 71, ve spojení s usnesením odvolacího Krajského soudu v Brně ze dne 2. 10. 2014, č. j. 9 To 311/2014 - 92, pak vyplynulo, že soud měl za prokázané, že pan P. M. není otcem dítěte žalobkyně, a souhlasné prohlášení o otcovství k dítěti bylo učiněno kvůli příslibu finanční odměny ve výši 30 000 Kč. Kdyby tedy nedošlo k souhlasnému prohlášení, nezletilý syn žalobkyně by se nestal občanem České republiky, přičemž není žádných pochyb o tom, že tato skutečnost umožnila žalobkyni podat žádost o předmětné pobytové oprávnění na území České republiky.

Z pobytové historie žalobkyně, popsané výše v odůvodnění rozsudku, je pak dle krajského soudu zcela zřejmé, že žalobkyně se nejprve pokoušela vyhnout vycestování na základě výjezdního příkazu, dle kterého měla území České republiky opustit do

18. 1. 2013, a to podáním žádosti o přechodný pobyt dne 17. 1. 2013, tj. jeden den předtím, než mělo dojít k jejímu vycestování. Tuto žádost žalobkyně opírala o to, že se pokládala za rodinného příslušníka pana P. M. s tím, že ji k tomuto občanovi České republiky váže vztah obdobný vztahu rodinnému, a žije s ním ve společné domácnosti. Až následně v průběhu řízení byl do správního spisu doložen také rodný list potvrzující narození syna žalobkyně, v němž byl jako otec dítěte zapsán P. M., kdy se na základě rozhodnutí vydaných v trestních věcech P. M. a následně i žalobkyně ukázalo, že se jednalo o účelově prohlášené otcovství určené souhlasným prohlášením, o které žalobkyně P. M. požádala. S ohledem na shora předestřenou genezi věci, kterou je nutno vnímat v celé její celistvosti a vzájemné časové posloupnosti, je přitom patrné, že motivem tohoto kroku žalobkyně a úmyslem celého jejího jednání bylo právě otevření prostoru k podání žádosti o trvalý pobyt, která následovala poté, co bylo pravomocně rozhodnuto o žádosti žalobkyně o pobyt přechodný. Časová prodleva, která zde nastala mezi souhlasným prohlášením žalobkyně a jejího tvrzeného druha P. M. a podáním žádosti o trvalý pobyt, na kterou žalobkyně upozorňovala v podané žalobě, přitom byla zapříčiněna právě vedením předchozího řízení o povolení k přechodnému pobytu, ve kterém správní orgány dospěly k totožnému závěru jako v nyní souzené věci. Proto byla žádost žalobkyně zamítnuta rovněž s odůvodněním, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, kdy účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

Skutečnost, že žalobkyně nejdříve podala žádost o povolení k přechodnému pobytu, jež byla z téhož důvodu zamítnuta, a až následně, s ohledem na neúspěch v předchozím řízení, podala také žádost o povolení k trvalému pobytu, nemůže mít na závěr správních orgánů o obcházení zákona žádný vliv. Zákonodárce jistě předmětným ustanovením nesledoval ten cíl, aby v případě, že se cizinec dopustil obcházení zákona s úmyslem získat konkrétní druh pobytového oprávnění, nemohla mít stejná skutečnost vliv při posuzování jeho dalších v budoucnu podaných žádostí o jiný druh pobytu. Je zjevné, že motivaci žalobkyně je v daném případě možno dovodit nejen z časového sledu jednotlivých po sobě jdoucích událostí a kroků, které žalobkyně postupně činila, ale především z obsahu rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2014, sp. zn. 8 T 37/2014, vydaného v trestní věci žalobkyně, z něhož ve své rozhodovací činnosti vycházely i správní orgány obou stupňů a v němž Městský soud v Brně vyslovil jednoznačný závěr, že jednání žalobkyně směřující k zajištění státního občanství České republiky pro nezletilého syna za využití institutu souhlasného prohlášení rodičů ohledně otcovství P. M. jí následně také umožnilo žádat o trvalý pobyt ve smyslu příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců.

Tím se také daná věc významně odlišuje od případu řešeného Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 6 Azs 157/2016, v němž měl Nejvyšší správní soud za to, že správní orgány opřely svůj závěr stran obcházení zákona a motivů jednání stěžovatele toliko o nepřímé důkazy; dalším důvodem pro zrušení rozsudku Městského soudu v Praze, včetně žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, pak byly také nesprávné závěry ohledně otázky posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalované do soukromého a rodinného života stěžovatele, které v nyní souzené věci vůbec nebyly předmětem sporu.

Za tohoto stavu se tedy nelze ztotožnit s argumentací žalobkyně, že by v daném případě nebyly naplněny podmínky pro zamítnutí žádosti dle § 87k odst. 1 písm. b) zákona

o pobytu cizinců, neboť v řízení nebylo prokázáno, že by účelové určení otcovství bylo učiněno právě za účelem získání povolení k trvalému pobytu. Jak již bylo uvedeno výše, motivace žalobkyně, s jakou přistoupila k souhlasnému prohlášení rodičů, je patrná nejen z rozsudku vydaného v trestní věci žalobkyně Městským soudem v Brně ve věci sp. zn. 8 T 37/2014, ale také z celé geneze této konkrétní věci odvíjející se od nutnosti žalobkyně opustit území České republiky v důsledku vydaného výjezdního příkazu a celkové snahy žalobkyně, spojené s nalezením způsobu, jak se těmto důsledkům vyhnout a jak jim zabránit. Stran jiné motivace žalobkyně, která ji měla vést k danému jednání, obecně nastíněné v žalobě (viz např. zajištění lepšího života pro své dítě) pak krajský soud uvádí, že toto obecné tvrzení jednak zůstalo ničím nepodloženo, kdy žalobkyně v tomto ohledu soudu nenabídla dostatečně určitou a náležitě konkretizovanou skutkovou verzi reality, která by uvedené obecné konstatování blíže rozvíjela, jednak toto tvrzení nebylo podloženo ani relevantními důkazy.

Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány nepochybily, pokud žádost žalobkyně o trvalý pobyt zamítly dle ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž k tomuto závěru dospěly na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Správní orgány vzaly vydaná soudní rozhodnutí v trestních věcech za základ pro vydání rozhodnutí, na základě takto učiněných skutkových zjištění učinily závěr o účelovosti prohlášení otcovství k dítěti žalobkyně, který také řádně odůvodnily. Žalobou napadené rozhodnutí nepostrádá základní obsahové náležitosti, kdy z odůvodnění tohoto rozhodnutí je možno seznat, jakými úvahami byla žalovaná ve své rozhodovací činnosti vedena, jakými skutečnostmi se zabývala a jaké důvody ji vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Krajský soud tak ani neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo namítanou nepřezkoumatelností.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. listopadu 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu